

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 694/2017
27.04.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица, Слађане Накић - Момировић, Јасминке Станојевић и Љубице Милутиновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стојадин Спасић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Стојан Илић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 1127/16 од 18.11.2016. године, на седници одржаној 27.04.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 1127/16 од 18.11.2016. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против решења Вишег суда у Врању Гж 1127/16 од 18.11.2016. године.

Образложење

Основни суд у Врању, пресудом П 1451/15 од 01.04.2016. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име дуга износ од 280,36 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења па до коначне исплате (став први изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 41.852,00 динара, са законском затезном каматом од 01.04.2016. године (став други изреке).

Виши суд у Врању, решењем Гж 1127/16 од 18.12.2016 године, преиначио је пресуду Основног суда у Врању П 1451/15 од 01.04.2016. године, у делу одлуке о трошковима поступка, у ставу другом изреке, тако што је одбио захтев тужиоца, којим је тражио да тужени накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 41.852,00 динара, са законском затезном каматом од 01.04.2016. године па до коначне исплате (став први изреке). Одбио је захтев туженог за накнаду трошкова првостепеног поступка (став други изреке). Обавезао је тужиоца да накнади туженом трошкове другостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара (став трећи изреке).

Против решења другостепеног суда, којим је одлучено о трошковима поступка, тужилац је благовремено изјавио ревизију, као посебну ревизију, због

битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. а у вези члана 420. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Одредбом члана 404. ЗПП је прописано, да, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произилази да су Законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима Врховни касациони суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Међутим, како ревизија против одлуке о трошковима поступка као споредном тражењу никад није дозвољена, имајући у виду и да се у конкретној ситуацији ради о спору мале вредности у коме је тужба поднета 03.04.2015. године, и без обзира на то што је и преиначена одлука о трошковима поступка побијаним другостепеним решењем, против ког је тужилац изјавио посебну ревизију, то посебна ревизија против одлуке о трошковима поступка као споредном тражењу није изузетно дозвољена.

Према томе, по оцени Врховног касационог суда у конкретној ситуацији нису испуњени услови за дозвољеност посебне ревизије тужиоца из одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу 413. и 420. а у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, па је утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано, да, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана, да, камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењем сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

Како се ревизијом побија одлука о трошковима поступка, која у конкретној ситуацији не чини главни захтев и то у поступку у спору мале вредности у коме нема места ни примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, с обзиром и на то да није дозвољено одлучивање о посебној ревизији тужиоца, то ревизија тужиоца изјављена против одлуке о трошковима поступка који представљају споредно тражење није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић